

BIRGITTA HILLING
silversmide

SPEKERÖD
24 PÅ KARTAN

Motiv:
Jag hämtar allt från det inspirerande landskap jag lever i.

Att hitta idéer:
Är enkelt och lustfyllt, ju mer jag arbetar desto mer inspiration strömmar till.

Kyrkosmyckerska:
Började min karriär med corpusarbeten.

1 "Det viktigaste är det konstnärliga uttrycket."

2 Med åren har formspråket blivit allt mer förenklat, inspirerat av fornnordiskt konsthantverk.

3 Här fordras koncentration, tålmod och djärvhet!

IBLAND GER FLÄRDEN MIG DÅLIGT SAMVETE

Att försörja sig på konsten har aldrig varit något problem

för silversmeden Birgitta Hilling. Men det händer att hon ifrågasätter sitt yrkesval.

–Det är mitt dåliga samvete som frågar mig om världen verkligen inte kan vara utan något så flärdfullt som silversmide. Hade jag inte kommit in på Konstindustri skolan på första försöket hade jag haft ett annat arbete idag.

Det var mer fascinationen för silversmide än för smycken som en gång lockade till studier på Konstindustriskolan (HDK). Tjuskraften ligger i att lära känna ett material och alla dess möjligheter.

–Silver är riktigt härligt att arbeta med, bara materialet i sig ger inspiration.

Det är formbart och beständigt, säger hon. Sedan 1972 driver hon sin smedja i en röd- och vitmålad gammal byskola i Grindstorp. Här har hantverket blivit en del av Birgittas liv och identitet.

Det stora intresset i livet är konsten, den fungerar både som drivkraft och glädjekälla. Samtidigt ser hon att konsten spelar en stor och viktig roll i samhället.

–Konsten speglar samhället och ger människan nya idéer, impulser och möjligheter att utveckla fantasin. Tankegångarna inom bildkonst, musik, litteratur och arkitektur som för utvecklingen vidare är inspirerande. Det är det som är konsten.

Birgitta konstaterar att i det jobb hon

valt får hon klara sig utan lyxiga bonusar, resor och semesterersättningar. Men det finns annat som väger upp.

–Vissa smycken kan bli liggande väldigt länge, men plötsligt en dag kommer den där personen som smycket väntat på. Det känns så fint när smyckena hittar sina ägare. De blir en del av barnarnas identitet. Och något jag aldrig skulle kunna vara utan är den viktiga bekräftelsen. Som när jag ser glädjen hos människor som hittat hit till min smedja eller när jag får brev och blommor efteråt. Då blir jag motiverad, då känns den där flärden som ger mig dåligt samvete så värdefull.